עין משפם נר מצוה

> א) וכריתות כב.ז. ב) ולעיל לו) [כרימות כב.], כ) נעיר כט: וש"נ], ג) ב"ק עב., ד) פסחים כ. מנחות קב:, לפלוס כן מנחת קפול,
> לו [דברים יב], ו) [ר"ש.
> לש"ש], ו) [ויקרא ז], לש"ש], ז) [ויקרח זן, ח) [ל"ל כדתניא], ט) [וע"ע תוס' בכורות כה. ד"ה שער], י) [פסחים ינו.], כ) [פירש"י הוא כלי שרת

שבוללין בו המנחה ועיין

() [מנחות ל.],

דם היקז שהנפש יולאה בו מטיפה

המשחרת ואילך אבל דם קילוח לא

הוי דם הנפש: את הורעים. לישנא

דקרא נקט וכי יותן מים על זרע

(ויקרא יא): מוהתיו. בתחלת

שחיטה: על הדלעת. חתלושה של

מרומה: רבי פוחיים חומר חוליו.

להמיה מפרש מאי תולין: באו ונסמוך

על דברי ר"ש. שהוא מסייע את רבי

חייא שאמר אין דם מכשיר והוה ליה

רבי יחיד במקום שנים: היכא דאיתיה

לדם. על הדלעת עד גמר שחיטה

שלא נתהנח: דמכשיר. דדם שחיטה

הוא ואיתקש למים: אינה לשחיעה

אלא לבסוף. וכשנתקנח קודם סימן

שני עדיין לא היה קרוי דם שחיטה

אלא דם מגפתו: **מלוי הדבר.** אי

הוי הכשר אי לא: לר"ש לא מכשיר.

לעולם ואינו מסייע את רבי חייא:

בנתהנה. דפליגי ביה רבי ורבי חייה:

מיהת. מסייע ליה לר"שו דבין למר

ובין למר לא מכשרא: לעולם משמע.

עד שיבא אליהו ויודיענו ולא תני תנא

מולין הדבר שגמרו מוכיח עליו:

לה הוכלין ולה שורפין. חם נתקנת

קודם גמר שחיטה ואחר כך נגעה

טומאה בזרעים: והכי קאמר כו׳

גירסא דלא לריכה היא: לריד של

מנחות. קורטי קמח הלבור חבמנחה

ואין שמן נכנס לתוכו. לריד לשון יבש

ודוגמתו בראש השנה (דף מ:) היה

קולו דק או עב או לרוד: קיימא לן

דחיבת הקדש מכשרת דתניא והבשרי

לרבות עלים ולבונה כדלקמן [ע"ב]: מונין

בו רחשון ושני. כלומר חם נטמח

מטמא אחרים או לאיו: לאפסולי

גופיה. ליתסר באכילה: אטו ריש

לקיש. דבעי לה לא ידע להאי

קרא דהכשר על ידי מים הוא: ריש

לקיש. בקדשים מיבעי ליה אי

הויא חיבת הקדש כהכשר מים

בחולין או לא. ומהדר גמרא לשנויי

ורבי אלעזר נמי דפשיט ליה ניהליה

מיתורא דקרא יו פשטיה ניהליה:

163

תורה אור השלם

ו. הֶן עָם כְּלָבִיא יָקוּם וְכַאֲרִי יִתְנַשְּׁא לֹא יִשְׁכָּב עד יאבל טֶרֶף וְדַם חֲלָלִים יִשְׁתָה:

ָ.... במדבר כג כד במדבר כג כד במבל הְאבֶל אָשׁר בַּאָבֶל אֲשֶׁר יְבוֹא עְלְּיוֹ מִים יִשְׁמָא וְבְל מִשְׁקָה בְּשְׁרָה יְשָׁתָה בְּבָל בְּלִי יִשְׁמָא: יִשְׁמָא: יִשְׁמָא: מים עַל וְרַע במום על וְרַע במום על וְרַע במום על וְרַע וְנָפַל מִנִּבְלֶתם עָלְיוּ טָמֵא הָוּא לָכֶם: ויקרא יא לח הוּא לָכֶם:

הנהות הב"ח

(מ) גמ' מיהו שוו כל"ל ואות א' נמחק: (ב) תום' ד"ה סלקא וכו' עקביא ב"ת מפקח וכוי עקבים ב"ת מתיר ובתולש נמי: (ג) ד"ה לריד וכוי דדס קדשים לא מכשיר ויש לומר דנקט צריד של מנחות לפי שרגילים מנחות לפי שרגילים מים משום חמץ הק״ל:

הגהות מהר"ב רנשבורנ

א] תד"ה מ"ד אמינא וכו׳ כמו קודם שנפקלו כדתנן. נ"ב עיין בכורות דף טו ע"ב ודף כה ע"ה:

מוסף רש"י

ים ודם חללים ישתה. זס היוצא מן החללים, כלומר מיתה קרוי משקה, לדם קילוח. פרט שאינו לאחר מיתה, דוהו דם הנפש ואינו קרוי משקה ואינו מכשיר מפקה הוכשים הכפרי את הזרעים (כריתות כב.). ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף. הכל קרוי שחיטה (לעיל כט:). אינה לשחיטה אלא בסוף. אין השחיטה קרויה שחיטה אלא בסופה ושם ו ב״ק עב.). צריד מנחות. ינש של מנחות, מקום שלא נגע לשם שמן (פטחים ב.) לשם שמן (פטחים כ.) קלת מן הסולת שלא נגע בשמן ולה הוכשר ונגע בו שרץ, מונין בו ראשון ושני. לשרוף גם הת השני

(מנחות קב:).

הואיל ואסירי בגיוה ועבודה. דכתיבים תובח ולא גיזה בשר ולא חלב בפ"ב דבכורות (דף טו.): פרט לדם קילות. ששמקיו את הבהמה בתחלה הדם שותת בטיפה אחת או שתים ואח"כ הוא מקלח ואח"כ

םלקא דעתך אמינא הואיל ואסירי בגיזה ועבודה כו'. פימה הא גיזה עלמה שריא כשעבר וגזו דתובח ולא תגוו קאמר כדתנן בפרק הלוקח בהמה (בכורות כה.) שער בכור בעל מום שנשר הוא משחיר והכי קיימא לן בכריחות (דף כב.) ותניא התם איזהו - והניחו בחלון ואח"כ שחטו עקביא בן מהללאל מתיר (כ) ובתלוש נמי

פליגי כדמוכח התם בסוף פירקין (דף כו.) ואפילו רבנן דאסרי מפרש התם בגמרא גזירה משום דלמא אתי לאשהויי אבל מדאורייתא שרי א"כ אפילו דם שינא מחיים קודם שחיטת הרוב למה יאסר וכל שכן אחר שחיטה דאו שרי אפילו לגוו כדמשמע בפ"ב דבכורות (דף טו:) וי"ל דס"ד למיסר דם משום דדרשינן בשר ולא חלב והוא הדין דהוה דרשינן ולא דם ולא דמי לגיזה דשריא דגיזה מתובח נפקא דמשמע תובח ולא תגוז אבל כאן ואכלת בשר כתיב משמע בשר ש ולא חלב ודם ולאסור אף בהנאה אתא אע"ג דאין הדרשה מיושבת על דם כמו על חלב דשרי באכילה מ"מ דם נמי בר אכילה הוא והא דלא מייתי הכא בשר ולא חלב רישא דמילתא נהט אי נמי הכי פירושו הואיל ואסירי בגיזה ועבודה ואפי׳ לענין מלקות כמו קודם שנפסלו א]ח) כדתנן (בכורות דף טו:) הגווז והעובד סופג את הארבעים וכיון דהחמירה תורה כל כך ראוי לדרוש נמי בשר ולא דם וכן משמע בפ"ק דבכורות (דף ו:) דלאיסור חלב אתא קרא ולא לאסור לחלוב דבעי למידק מיניה דחלב חולין שרי מדאלטריך לאסור חלב בפסולי המוקדשין מבשר ולא חלבש: ודם חדלים ישתה פרט לדם קילוח. פירש הקונטרס דדם חללים משמע שהיא נעשית חלל ממנו ודם קילוח אין הנפש יולאה בו אלא מטיפה המשחרת ואילך שהוא אחר הקילוח וקשה דבכריתות (דף כב.) משמע דלמ"ד מטיפה המשחרת ואילך לא אתא למעוטי דם הקילוח והכי איתא התם בפרק דם שחיטה (ג"ו שם) איתמר איזהו דם הקזה שהנשמה יוצאה בו רבי יוחנן אמר כל זמן שמקלח וריש לקיש אמר מטיפה המשחרת ואילך מיתיבי איזהו דם הקזה שהנשמה יוצאה בו כ"ז שמקלח ינה דם התמנית מפני שהוה שותת מאי לאו אפילו ראשון ואחרון לא למעוטי טיפה המשחרת וחי לר"ל למעוטי דם קילוח קאתי לעולם תקשי

ליה ברייתא אלא לכ"ע דם קילוח

ם"ד אמינא הואיל אואסירי בגיזה ועבודה דמז . לבעי קבורה קמשמע לן ⊕תנא דבי רבי ישמעאל יודם חללים ישתה יפרט לדם קילוח שאינו מכשיר את הזרעים ת"ר השוחם והתיז דם על הדלעת רבי אומר הוכשר רבי חייא אומר תולין א"ר אושעיא מאחר שרבי אומר הוכשר ור' חייא אומר תולין אנו על מי נסמוך באו ונסמוך על דברי ר"ש שהיה ר"ש אומר שחימה מכשרת ולא דם אמר רב פפא הכל מודים היכא דאיתיה לדם מתחלה ועד סוף כולי עלמא לא פליגי דמכשיר כי פליגי בנתקנח הדם בין סימן לסימן רבי סבר ישנה לשחימה מתחלה ועד סוף והאי דם י שחיטה הוא רבי חייא סבר יאינה לשחיטה אלא בסוף והאי דם מכה הוא ומאי תולין תוליו הדבר עד גמר שחימה אי איתיה לדם בסוף שחימה מכשיר ואי לא לא מכשיר ומאי באו ונסמוך על דברי ר"ש לר"ש לא מכשיר לרבי חייא מכשיר בנתקנח מיהו 🕆 אשוו להדדי מר לא מכשיר ומר לא מכשיר הוה ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום שנים רב אשי אמר יתולין לעולם משמע ונתקנח לר' חייא ספוקי מספקא ליה אי ישנה לשחימה מתחלה ועד סוף או אינה לשחימה אלא בסוף ומאי תולין לא אוכלין ולא שורפין ומאי באו ונסמוך על דברי ר"ש לר"ש לא מכשיר לרבי חייא ספיקא לענין שריפה מיהו שוו להדדי מר לא שרפיה ומר לא שרפיה הוה ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום שנים והכי קאמר כגון זאת תולין לא אוכלין ולא שורפין יבעי ר"ש בן לקיש יו צריד של מנחות המונין בו ראשון ושני או אין מונין בו ראשון ושני כי מהניא חבת הקדש לאפסולי גופיה למימנא ביה ראשון ושני לא או דלמא לא שנא א"ר אלעזר ת"ש במכל האוכל אשר יאכל וגו' יאוכל הבא במים הוכשר אוכל שאינו בא במים לא הוכשר אטו רבי שמעוז בן לקיש לית ליה אוכל הבא במים רבי שמעון בן לקיש הכי קמיבעיא ליה חבת

הקדש כאוכל הבא במים דמי או לא רבי אלעזר נמי מיתורי קראי קאמר מכרי כתיב יוכן מים על זרע מכל האוכל אשר יאכל למָה לי

נשמה יולאה בו ודם הקזה בתחלה יולא שחור ואח״כ יוצא אדום הכל בלא קילוח ולבסוף מקלח ואחר הקילוח מתמעט ושותת ויורד בסמוך וכל זמן שמקלח דקאמר ר׳ יוחנן היינו אמצעי ולריש לקיש הוי דם שהנשמה יוצאה בו משכלה המשחיר ומתחיל להאדים אע"ג שעדיין אינו מקלח והשתא פריך לריש לקיש מברייתה דקתני יצה דם התמצית מפני שהוא שותת וה"ג שותת ומשני לא למעוטי דם המשחיר והכא לגבי הכשר זרעים לכך אינו מכשיר משום דדם חללים כתיב ולא מיקרי דם חלל אלא אותו שיולא אחר מיתה שנעשה כבר חלל פרט לדם קילוח שאינו לאחר מיתה וכן פירש בקונטרס בכרימות (דף כב) ודם שחיטה הוי איפכא דלא חשיב דם שחיטה אלא דם שהנשמה יוצאה בו אבל לאחר מיתה אינו קרוי דם כדאמר בפ"ק דפסחים (דף מו:) והרי דם התמלית שנשפך כמים ואינו מכשיר א"ל הנח לדם התמלית דאפילו בחולין נמי לא מכשיר דאמר קרא כי הדם הוא הנפש דם שהנפש יוצאה בו קרוי דם וכו': צריך של מנחות מוגין בו'. פירש בקונטרם קורטי קמח הצבורין במנחה ואין שמן נכנס לחוכו וא"ת יו ויצטרף כלי לענין הכשר כאילו הוכשר כולו כמו שמלרף לענין טומאה מדכתיב כף אחת יאז דרשינן י) עשה הכתוב לכל מה שבכף אחת דמנחה נבללת בכלי שרת כדמוכח בפרק קמא דמנחות (דף ט.) דאמר רבי יוחנן בללה זר כשרה חוץ לחומת העורה פסולה ומפרש טעמא דכיון דקדושת כלי היא נהי דכהונה לא בעי פנים מיהא בעיא ועוד דלא שייך חיבת הקדש אלא היכא שנתקדש בכלי שרת כדמוכח בריש המנחות והנסכים (שם קא.) דקאמר עלים כל כמה דלא משפי להו בגיזרין לא מחכשרי ולבונה נמי כל כמה דלא מקדש בכלי לא מחכשרא והא דאמר בההיא פירקא (קב:) גבי פרה דמיטמא אט"ג דכל העומד לשרוף כשרוף דמי והויא כעפרא משום דחיבת הקדש משויא ליה אוכל והתם ליכא קדוש כלי שאני פרה הואיל ועשו בה שחיטה והואה כעין קרבן וגם משום חומרא דפרה החמירו שתהני בה חיבת הקדש וי"ל דמיירי הכא בשלא נתן עדיין שמן במנחה בתחלה כשהסולת י' בביסה וכמ"ד 0 מדת יבש נתקדשה והויא מנחה קדושה בלא שמן או במנחת חוטא או במנחת קנאות דליכא שמן ונתקדש הסולת בכלי ולא נתן בו מים כלל ומיהו לשון אריד משמע מקצחה לחה ומקצחה יבשה וה"ה דהוה מצי למיבעי בבשר קדש שלא בא במים דדם קדשים לא מכשיר 😀

ופי"ב הלי"ד ועיין בכ"מ: קז ו מיי פ"א מהלי טומאת אוכלין הל"א:

קד א מיי׳ פ״ח מהלי

מומאת אוכליו הל"ג: ה מיי' פ"ח מהל' אבות הטומאה הל"ג

שימה מקובצת , ל] צריד של מנחות. נ״ב בערך צרד פי׳ פסולת הסלת כמו סובין וכיוצא דהכי משמע דם שהוא נעשה חלל ממנו הוא דהוי משקה פרט לדם קלוח המקיז את הבהמה: נו וויחז רחחלה שחימה: : ר' אחייא אמר תולין ם קורטי קמח הצבור במנחה נ"ב נ"א במחבת: ז] כלומר אם נטמא מטמא אחרים או לא אבל דאין מונים. כך מצאתי . בקצת פירושי כתיבת יד: משמע בשר תאכל ולא חלב ודם: ין וא״ת ווצרף כלי לענין הכשר: י**לו**] מדכתיב כף אחת . דדרשי׳ עשה:

רבינו גרשום

הואיל ואסורין בגיזה ועבודה כלומר דכתיב לא אפי׳ בעל מום: פרט לדם כילום. אפי רחחלם שחיטה כשמקלח הדם מחמת חיותא של בהמה :דלאו חשוב דם חללים ר' אחייא אמר תולין. כלומר תולין לא אוכלין ולא שורפין: הכל מודים היכא דאיתיה לדם מתחלה ועד סוף [מכשיר]. כלומר דחשוב לדם שחיטה ודם מנחות. כלומר יבש שאינו בלול בשמן ונטמא: מונין בלול בשמן ושני. כלומר בו ראשון ושני. כלומר דאם הוא ראשון מטמא . שני בקדש ואם שני מטמא